

РЕШЕНИЕ

№ 3816

гр. София, 24.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.11.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Йонита Цанкова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Христозова, като разглежда дело номер **7198** по описа за **2010**
година докладвано от съдия Йонита Цанкова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с гл. XII от АПК.

С решение от 26.07.2010 г., постановено по НАХД № 1182 / 2010 г.,
Софийският районен съд, 110 състав, е отменил наказателно
постановление № К-8706/08.12.2009 г., издадено от Главния директор на
ГД „Контрол на пазара” на Комисията за З. на П., с което на „К. М. Б.”, гр.
С. е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. на основание чл.
28, във вр. с чл. 15, ал. 1 от Закона за потребителския кредит.

Недоволна от така постановеното решение е останала Комисията за З. на
П.-С., чрез юрк. Хр.Т, която в законния срок е подала касационна жалба
против решението на СРС. В жалбата се твърди, че решението е
постановено в противоречие на материалния закон, като се сочат и
нарушения на съдопроизводствените правила, без да се релевират такива
основания. Сочи се, че след като от промотираните модели автомобили
попадат и такива с цена до 40 000 лв. то приложим е Закона за
потребителския кредит /отм./. Твърди се, че въпреки, че в процесната
реклама е посочен лихвен % 0, търговецът е бил длъжен съгласно чл. 15,

ал. 1 от ЗПК /отм./ да посочи и годишен процент на разходите, като непосочването на ГПР дава възможност П. да бъдат подведени от нулевия лихвен процент и в следствие да се окаже, че дължат други съществени разходи. В заключение се моли касационната инстанция да отмени решението на РС и вместо него да постанови решение, с което да потвърди процесното НП. В съдебно заседание касаторът не изпраща представител. Ответникът по касационната жалба „К. М. Б.”, гр. С., чрез юрк. В ангажира становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да остави в сила първоинстанционното решение, като излага подробни аргументи в писмени бележки.

Представителят на прокуратурата счита, че касационната жалба е основателна, а първоинстанционното решение незаконосъобразно.

Касационният състав на съда като прецени събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните и наведените касационни основания, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, поради което е допустима и следва да бъде разгледана от касационната инстанция. Жалбата е неоснователна.

С наказателно постановление № К-8706/08.12.2009 г., издадено от Главния директор на ГД „Контрол на пазара” на Комисията за З. на П. на „К. М. Б.”, гр. С. е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. на основание чл. 28, във вр. с чл. 15, ал. 1 от Закона за потребителския кредит. Изводите на РС относно липса на съставомерност на административното нарушение се споделят и от касационната инстанция:

Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./ - Всяка реклама или всяко съобщение, изложено в търговско помещение, с което рекламодателят се задължава да предостави кредит или да посредничи за сключването на договор за потребителски кредит, **и което посочва лихвен процент** или друга цифра, свързана със стойността на кредита, трябва да съдържа и годишния процент на разходите по кредита. За тази цел рекламодателят посочва в рекламното съобщение представителен пример за стойността на кредита, ако не може да използва други методи. По делото не се спори, а и видно от всички писмени доказателства е, че на 18.05.2009 г. във вестник „Труд”-„малки обяви III” и вестник „24 часа”-„малки обяви III” публикуваната реклама на „К. М. Б.”, гр. С. е с текст „0% лихва” за посочените модели автомобили. При това положение неприложима е нормата на чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./, т.к. съгласно същата норма кумулативно изискване е „посочване на лихвен процент”, а видно е, че такъв лихвен процент няма за процесния случай. Липсва състав на административно нарушение на нормата на чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./ от

обективна страна.

Касационната инстанция споделя и доводите на РС, както и на жалбоподателя по чл. 59 от ЗАНН, сега ответник по касационната жалба, относно изключението на чл. 3, ал. 3, т. 2 от ЗПК /отм./. Съгласно същата норма- **разпоредбите на закона не се прилагат** за кредит, за който не се начислява лихва или друг разход за потребителя. Целта на изискването на чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./ за посочване на ГПР е да улесни потребителя и да му предостави предварителна информация за реалната цена на кредита, като в чл. 21 от ЗПК /отм./ са посочени и компонентите, които включва. След като в процесната реклама е упоменато „0% лихва”, т.е. не се начислява лихва, то посочването на ГПР не е необходимо съгласно изричната норма на чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./. Съгласно същата норма именно във връзка с ГПР рекламодателят следва да посочи в рекламното съобщение представителен пример за стойността на кредита, ако не може да използва други методи, а видно е, че с оглед липсата на лихвен процент по рекламирания лизинг/кредит отпадат и изискванията за посочване на ГПР, от където и за представителен пример за стойността на кредита.

Ето защо касационната инстанция намира, че описаното в АУАН и НП деяние изобщо не представлява административно нарушение на нормата на чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./, както поради липсата на съставомерност от обективна страна по чл. 15, ал. 1 от ЗПК /отм./, така и поради попадането на процесното деяние в изричното изключение от приложението на закона по чл. 3, ал. 3, т. 2 от ЗПК /отм./. Правилни са доводите на РС и ответника по касация, че административно-наказващият орган няма право да тълкува разширително разпоредбите на ЗПК /отм./, поради което и като съобрази чл. 6 от ЗАНН касационната инстанция намира, че процесната реклама не попада в дефиницията за административно нарушение, т.к. деянието не е обявено за наказуемо в изричните разпоредби на закона, в конкретния случай- ЗПК /отм./.

Допълнително следва да се отбележи, че видно от писмените доказателства, а и от съдебно-счетоводната експертиза, която като обективна, безпристрастна и кореспондираща с писмените доказателства, съдът кредитира, установено е по делото, че за периода на рекламата няма сключени договори за продажба на автомобили на лизинг. Липсват каквито и да било доказателства, от които да се установи, че дружеството е предвиждало начисляването на такси или други разходи за потребителя при сключването на процесните договори, рекламирани с „0% лихва”.

С оглед правомощията на касационната инстанция по чл.218, ал.2 от АПК и за пълнота следва да се отбележи, че решението на РС е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон.

Ето защо касационната жалба е неоснователна, а решението на районния съд като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание гореизложеното и чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и чл. 221 от АПК
Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.07.2010 г., постановено по НАХД № 1182 / 2010 г. на Софийския районен съд, 110 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: